

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. M.**, narozen x, st. přísl. Arménie, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 21 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2014, čj. CPR-9465-7/ČJ-2014-930310-C235,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 25. 11. 2014, čj. CPR-9465-7/ČJ-2014-930310-C235 se ruší a věc se vrací zpět žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 25. 11. 2014, čj. CPR-10267/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, čj. KRPA-86495-41/ČJ-2014-000022 ze dne 22. 5. 2014. Tím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 10 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 stejného zákona.

Žalobce v úvodu krátce rekapituluje skutkové okolnosti svého případu, kdy se dne 14. 8. 2014 dostavil na pracoviště MV ČR, OAMP a podal zde žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Nevěděl však, že s ohledem na platnost víza předchozího (do 21. 8. 2014) podává žádost opožděně, a proto nespojil s touto žádostí žádost o prominutí zmeškání lhůty. O žádosti bylo rozhodnuto dne 14. 9. 2012 usnesením čj. OAM-50457-8/DP-2012 a to tak, že se řízení o žádosti zastavuje. Neprodleně po doručení tohoto usnesení se dne 10. 10. 2012 žalobce osobně dostavil k jeho převzetí, přičemž však nebyl nikým vyrozuměn o tom, že se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce upozorňuje, že dle interpretace žalované a dle napadeného rozhodnutí pobýval již v té době na území České republiky bez důvodu, který by jej k tomu opravňoval.

Žalobce uvádí, že rozhodně neměl v úmyslu pobývat na území ČR neoprávněně, nicméně s ohledem na postup ministerstva vnitra měl za to, že se 10. 10. 2012 nachází v ČR v souladu se zákonem a domníval se, že až do pravomocného rozhodnutí o jeho žádosti je nutno na jeho pobyt na území ČR pohlížet jako na oprávněný. Dále uvádí, že si je vědom vlastního opomenutí, přičemž ale zároveň dodává, že by k řízení o jeho správním vyhoštění pravděpodobně vůbec nedošlo, pokud by ministerstvo vnitra 10. 10. 2012 činilo to, co činit mělo a jeho pobytový status byl kompetentními správními orgány již tehdy řešen. Připomíná, že po žalované žádal, aby posoudila, zda skutečně lze přičítat výhradně k jeho tíži nelegální pobyt v tvrzené délce od 22. 8. 2012 do 3. 3. 2014, když byl fakticky postupem jiného orgánu ujistěn o tom, že je jeho pobyt v pořádku. Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů striktně trvají na tom, že se žalobce na území ČR nacházel bez víza, přičemž k důvodům a tvrzením žalobce ohledně postupu ministerstva vnitra vůbec nepřihlédly. Žalobce má za to, že v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a argumentaci žalované považuje za přílišně formalistickou a nezohledňující konkrétní skutkové aspekty žalobcova případu. Žalobce uzavírá, že jistě není posláním žalované dohlížet nad plněním zákona ze strany ministerstva vnitra, ale domnívá se, že bylo její povinností zkoumat, zda a kdy se ocitl žalobce na území ČR bez víza a za jakých podmínek.

Žalobce dále namítá, že v rámci doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jasně uvedl, že na jeho straně došlo k výrazné změně v soukromém životě, kdy žalovanou informoval, že je ve vztahu se slečnou M., která je státní občankou Polska. Uvedl, že byť je jejich vztah v zárodku, většinu času tráví společně ve společné domácnosti, a proto se domnívá, že je nutno na něho pohlížet jakožto na rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Předestřel názor, že setrvávání na vydaném prvostupňovém rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo rozpor s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož i pokud by žalobce vskutku pobýval na území ČR nelegálně, nebylo by možno uložit správní vyhoštění v důsledku omezení vyplývajících práv z § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K prokázání zmíněného vztahu navrhl žalobce provedení svého výsledku a výsledku své družky, případně provedení tzv. místního šetření na adrese jejich společného pobytu. Z faktu, že žalobce dané skutečnosti uvedl až v doplnění odvolání, žalovaná, dle žalobce nesprávně, vyvodila, že jde o snahu úmyslně a ve svůj prospěch ovlivnit rozhodování správního orgánu. Žalobce považuje dané závěry žalované za velmi formalistické, předpojaté a nepřezkoumatelné. Žalovaná dle jeho názoru přistoupila k tvrzení o vztahu s občanskou EU a priori nedůvěřivě, bez reálné snahy tuto skutečnost ověřit či blíže zkoumat. Žalobce v této souvislosti vyjádřil svůj názor, že jakožto cizinec žijící s občankou Evropské unie má být nahlížen jako rodinný příslušník občana EU, nicméně samotné zhodnocení chtěl ponechat na žalované. Proto navrhl, aby žalovaná provedla účastnický výsledek jak jeho tak i jeho přítelkyně. Závěr žalované o účelovosti jednání žalobce, považuje tento za nepřezkoumatelný, neboť se domnívá, že neexistuje žádný relevantní podklad, který by účelovost potvrzoval. Žalobci se jako nejvhodnějším důkazním prostředkem k rozptýlení

eventuálních pochybností ohledně jeho vztahu s přítelkyní jevíly výsledky, které však žalovaná neprovedla.

Žalovaná odmítla oprávněnost žaloby a navrhuje její zamítnutí. Za nedůvodný považuje žalobní bod, v němž žalobce namítá, že bylo povinností žalované zabývat se tím, za jakých podmínek se žalobce ocitl na území ČR bez víza. Má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v této věci je dostatečné, neboť ho opřela o konkrétní důvody, které se vztahují k předchozímu jednání žalobce. Žalovaná odkazuje na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde dle svých slov podrobně rozvedla úvahy, kterými se při hodnocení spisového materiálu řídila.

Dále uvádí, že pokud žalobce neměl v cestovním dokladu vyznačeno žádné vízum k pobytu a nedisponoval ani jiným dokladem, který by jej k pobytu na území opravňoval, mělo být v jeho vlastním zájmu, aby se řešením této situace zabýval. Žalobce si měl být vědom skutečnosti, že dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud zákon nestanoví jinak. Porušení zmíněného ustanovení nelze dle žalované omluvit tvrzením, že je žalobce práva neznalý. Stejně tak se žalovaná nedomnívá, že by bylo pravdou, že se nezabývala konkrétními okolnostmi žalobcova případu. Poukazuje na fakt, že k nim bylo přihlédnuto i při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, když bylo uloženo vyhoštění při dolní hranici možné doby, tj. v délce 1 rok, ač dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze stanovit tuto dobu v délce až 3 let.

Žalovaná má za to, že zjistila skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pro rozhodnutí si opatřila veškeré potřebné podklady. Dodává, že žalobci byla v průběhu řízení o správním vyhoštění poskytnuta potřebná součinnost, když mu byla opakovaně dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, stejně jako vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to i v odvolacím řízení.

Žalovaná zastává názor, že nijak nepochybila, když v souvislosti s partnerským vztahem žalobce uvedla v napadeném rozhodnutí citaci § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že se v případě žalobce jedná o vztah v délce pouze cca 3 měsíce, což nesvědčí o jeho dlouhodobosti ani trvalosti.

Ke zbytku žalobních námitek žalovaná konstatuje, že jde o argumentaci, na kterou již reagovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na nějž proto odkazuje.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce přicestoval na území České republiky letecky dne 24. 2. 2012 jakožto držitel víza typu „D“ s platností od 22. 2. 2012 do 22. 8. 2012. Dané vízum umožňovalo žalobci pobyt na dobu 180 dnů. Dne 14. 8. 2012 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž řízení o této žádosti bylo usnesením Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2012 čj. OAM-50457-8/DP-2012 zastaveno, neboť k podání žádosti došlo v době, kdy k tomu již žalobce nebyl oprávněn a stejně tak žalobce nedoložil, že mu v podání ve lhůtě zabránily důvody na jeho vůli nezávislé. Po doručení tohoto usnesení se dne 10. 10. 2012 žalobce osobně dostavil k jeho převzetí na pracoviště odboru azylové a migrační politiky. Již v té době pobýval na území ČR neoprávněně bez platného víza či oprávnění k pobytu.

Dne 24. 10. 2012 podal proti výše zmíněnému usnesení odvolání, o němž rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 16. 1. 2014 tak, že odvolání zamítla a usnesení potvrdila.

Dne 3. 3. 2014 se žalobce dostavil na přepážku odboru azylové a migrační politiky Praha Chodov, kde bylo kontrolou v informačním systému zjištěno, že mu skončila platnost posledního povolení k dlouhodobému pobytu dne 21. 8. 2012. Na místo byla proto přivolána hlídka Policie České republiky, která žalobce zajistila v souladu s § 27 odst. 1 písm. d)

zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

Ještě téhož dne, tj. 3. 3. 2014, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení na základě skutečnosti, že na území České republiky pobýval od 22. 8. 2012 bez víza či platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Dne 22. 5. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým rozhodl o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém dne 25. 11. 2014 rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, ve které správním orgánům vytýkal, že v napadeném rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl přezkoumatelným způsobem zdůvodněn závěr, proč je správní vyhoštění žalobce přiměřené a to především s ohledem na postup ministerstva vnitra, pro který měl za to, že se nachází v ČR v souladu se zákonem.

Povinnost hodnotit přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ukládá ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. To stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014 čj. 8 As 109/2013 – 34 judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím, když uvedl: *„To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“* Přestože tedy není třeba, aby odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění obsahovalo výslovně všech jedenáct kritérií, nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.

Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně v rozmezí ode dne 22. 8. 2012 do 3. 3. 2014. Naproti tomu legálně zde žil ode dne 24. 2. 2012 do 21. 8. 2012, kdy byl držitelem víza typu „D“ umožňující pobyt o délce 180 dnů.

Neoprávněný pobyt žalobce byl způsoben především jeho vlastním opomenutím a zřejmě také neznalostí právních předpisů. Fakt, že nešlo o úmysl, ale toliko o opomenutí, není však sám o sobě liberačním důvodem a stejně tak ani neznalost zákona neomlouvá.

Přesto má soud za to, že nastala v daném případě určitá specifika, která měla být hodnocena při posuzování závažnosti protiprávního jednání žalobce. Jde konkrétně o

skutečnost, že délka žalobcova nelegálního pobytu byla kromě jeho vlastního opomenutí ovlivněna také faktem, že ač již dne 10. 10. 2012, kdy se dostavil na ministerstvo vnitra, pobýval na území České republiky neoprávněně, zůstala tato skutečnost bez povšimnutí a porušování zákona o pobytu cizinců nebylo odborem azylové a migrační politiky ministerstva vnitra nijak řešeno. V té době šlo o necelé 2 měsíce pobytu na území bez víza. Ministerstvu vnitra muselo být s ohledem na pozdní podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zřejmé, že se na žalobce vzhledem ke znění § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců neaplikuje fikce pobytu, která by jeho setrvání na území ČR legalizovala až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Usnesením čj. OAM-50457-8/DP-2012 ze dne 14. 9. 2012 bylo řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žádost nebyla podána v době, kdy k tomu nebyl žalobce oprávněn. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. S ohledem na výrok a odůvodnění výše zmíněného usnesení, z nichž vyplynulo, že v případě žalobce šlo nikoliv o předčasné podání žádosti, ale podání opožděné, bylo více než pravděpodobné, že když se žalobce k převzetí usnesení dostavil dne 10. 10. 2012 osobně, pobýval již na území ČR bez platného víza či oprávnění k pobytu.

Zohlednit nutno také další okolnosti případu, kdy žalobce byl dne 3. 3. 2014 zajištěn poté, co se dostavil dobrovolně na odbor azylové a migrační politiky v Praze na Chodově poté, co bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítnuto jeho odvolání proti usnesení ministerstva vnitra čj. OAM-50457-8/DP-2012 ze dne 14. 9. 2012. Z tohoto jednání žalobce stejně jako jednání dřívějšího, kdy se snažil získat povolení k dlouhodobému pobytu (ač podal žádost s 6denním zpožděním) lze usuzovat, že měl snahu a zájem o řešení své pobytové situace.

Soud má po prostudování správního spisu za to, že se žalobce nechtěl svým povinností vyhýbat a vědomě tak porušovat zákony. Právě v kontextu těchto a dalších skutečností a údajů ze života žalobce (studuje v České republice vysokou školu, naučil se velmi rychle česky, platil si zdravotní pojištění) je namíste hodnocení relevantních okolností správními orgány označit za nedostatečné a soud dává za pravdu žalobci, že se správní orgány v průběhu správního řízení nikterak nevypořádaly s jeho námitkou, podle které pokud by odbor azylové a migrační politiky ministerstva vnitra dne 10. 10. 2012 vyvolal stejný postup, k němuž došlo až dne 3. 3. 2014, kdy byl zajištěn, stačilo by užití mírnějších opatření, než jakým je správní vyhoštění. Žalovaná ani správní orgány I. stupně se nezabývaly otázkou, zda přehlédnutí žalobcova nelegálního pobytu na území ČR ze strany ministerstva vnitra, což následně vedlo k nárůstu jeho doby z necelých dvou měsíců na rok a půl, mohlo mít vliv na přiměřenost napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

Soud zastává názor, že je vyjasnění dané námitky z hlediska posuzované věci zcela jistě relevantní a to právě s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož musí být § 119 zákona o pobytu cizinců vždy aplikován v souladu se zásadou přiměřenosti, což znamená důsledné vyhodnocení především závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince a dále také délky pobytu cizince na území, jeho věku a zdravotního stavu, povahy a pevnosti rodinných vztahů, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb navázaných na území a intenzity vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Při použití § 119 zákona o pobytu cizinců je vždy nutné rovněž zohlednit, že se v případě správního vyhoštění jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu musí dané ustanovení aplikováno v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy zejména s ohledem na danou situaci každého konkrétního cizince.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí v uvedeném směru nepovažuje soud za dostatečné a dává v tomto směru za pravdu žalobci, že argumentaci žalované nelze považovat za přezkoumatelnou.

I přes výše uvedené závěry se soud krátce vyjádří také k dalším žalobcovým námitkám. Nelze souhlasit s tvrzením, že setrvávání na vydaném prvostupňovém rozhodnutí o správním vyhoštění by znamenalo rozpor s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a to z důvodu, že je žalobce ve vztahu se slečnou M., která je státní občankou Polska. Závěry učiněné žalovanou ohledně jeho vztahu nepovažuje soud za nepřezkoumatelné, jak žalobce namítá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se dané skutečnosti týká, žalovaná jasně a srozumitelně vylíčila veškeré důvody, pro které neseznala partnerský vztah, za natolik dlouhodobý a trvalý, aby dosahoval intenzity předpokládané § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za klíčovou označil zejména relativně krátkou dobu vztahu, která byla v době vydání napadeného rozhodnutí zhruba 3 - 4 měsíce.

Zároveň nutno konstatovat, že intenzita vztahu s občanem EU není jedinou podmínkou k tomu, aby ustanovení zákona o pobytu cizinců, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, mohla být aplikována i na ostatní cizince. Zákon v tomto případě předpokládá a vyžaduje také soužití ve společné domácnosti. Termín společná domácnost je výkladově užší nežli společné bydlení či vzájemné navštěvování mezi partnery. Výkladem zmíněného pojmu v zákoně o pobytu cizinců se ostatně již soudy zabývaly. Městský soud v Praze v rozsudku čj. 9 Ca 275/2007 - 43 ze dne 31. 7. 2008 uvedl: „*Soud k věci dodává, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje legální definici pojmu „společná domácnost“, použitého v ust. § 15a odst. 4 písm. a) tohoto zákona. Pod tímto pojmem je dle názoru soudu třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Shodně vymezuje pojem „domácnost“ ust. § 115 občanského zákoníku a neexistuje žádný rozumný důvod, proč vykládat pojem „společná domácnost“ obsažený ve zmíněném ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišně.*“

Ze spisového materiálu, především pak z II. doplnění odvolání žalobce ze dne 17. 9. 2014 vyplývá, že jeho partnerský vztah byl v té době v zárodku a ač přítelkyně trávila v žalobcově bytě většinu času, nelze hovořit o naplnění pojmu společná domácnost. Tomuto závěru ostatně svědčí také čestné prohlášení žalobcovy přítelkyně, jež bylo zdejšímu soudu doručeno dne 23. 12. 2014. V něm popisuje okolnosti jejího vztahu s žalobcem a doslova uvádí: „*Zatím jsme se pro sestěhování nerozhodli, nejen z praktických důvodů (pronajímat si větší společný byt v situaci, kdy ani nevíme, jak dlouho A. [žalobce – pozn. soudu] v České republice zůstane, nám přijde značně riskantní a nezodpovědné), ale také kvůli tomu, že se na to jako pár zatím necítíme, jsme spolu příliš krátce, oba většinu času trávíme doma (pracujeme z domova) a občas potřebujeme trochu soukromí, a hlavně nechceme jednat pod tlakem okolností, které už beztak jsou velmi náročné a psychicky zatěžující.*“ Z uvedeného je zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí spolu žalobce a jeho přítelkyně společnou domácnost nesdíleli a lze tudíž přisvědčit žalované, která neseznala důvody, pro které by na žalobce měly být vztaženy podmínky § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Za dané situace nelze žalované vytýkat, pokud nepřistoupila k provedení dalších důkazů, které žalobce navrhoval k prokázání svého partnerského vztahu. Český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu) a soud má za to, že žalovaná měla v době rozhodnutí dostatek důkazů ohledně vztahu žalobce, které posléze dle vlastního uvážení vyhodnotila a zároveň také zdůvodnila, proč nepovažuje za nezbytné přistoupit také k místnímu šetření či výslechům obou partnerů. V tomto směru nelze jejímu postupu ničeho vytýknout.

Lze uzavřít, že v průběhu řízení o správním vyhoštění nebyly zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro napadené rozhodnutí a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a, d vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci celkem 8.228,- Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. ledna 2015

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně